

п ъ р в а ч а с т

КАКВО СЕ СЛУЧИ В ЦАРИЧИНА

Вместо увод	12
В началото бе израта	14
Дарбата: Овладяване на енергията. Уроците, болката, знанието	18
Признанието	24
Първа среща в Генералния щаб на Българската армия	26
Целта на операция „Слънчев лъч“	32
Знаци за присъствие на обекта: Явленията	45
Тунелът: етапи в работата. Други открития	68
Отношенията в екипа. При Ванга	76
Водене и съхраняване на документацията	88
Космическите кораби. Моята голяма тайна	90
Текстовете	100
Командировка в Израел	106
При президента Желю Желев	116
Царичина през погледа на двама учени	121
Комисии и заключения. От „Осанна“ до „Разпни я“	125
Знаци за присъствие в бита ни	129
Закриването на обекта	135
Смисъл, значение и предназначение на операция „Слънчев лъч“	140
За Царичина двадесет и пет години по-късно	146

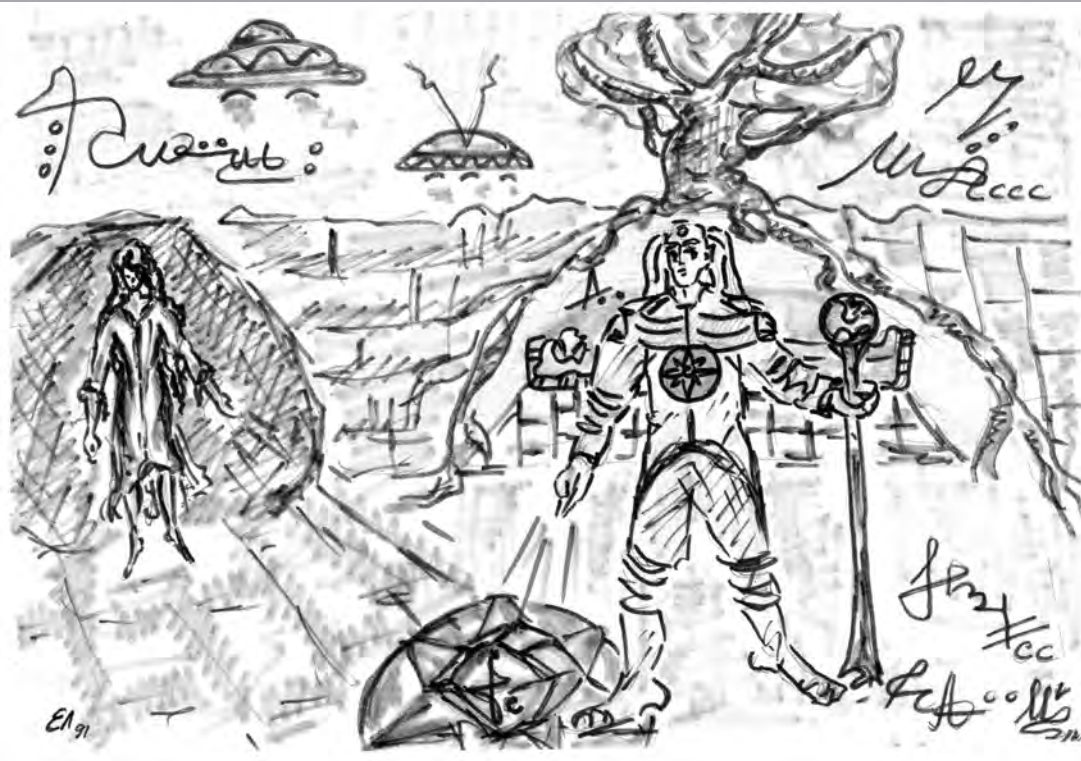
в т о р а ч а с т

КОСМИЧЕН ИНТЕЛЕКТ

Ние питаме, Те отговарят	150
Вместо епилог	188

п р и л о ж е н и е

	191
Би ли могло да се нарече „откровение“?	240

п ъ р в а ч а с т

Какво се случи
в Царичина

Тази книга е началото на края на мълчание, което се проточи почти двадесет и пет години. Когато усетих непреодолимия подтик да напиша какво всъщност се случи в Царичина и го споделих с близките си, първият въпрос беше: „Защо сега?“ Подобно на всички събития в тази необикновена история, завръщането към спомена за нея стана изведнъж, пробудено от внезапно усещане, което ме пренесе четвърт век назад.

Беше обикновена вечер след уморителен работен ден. Приключих последния преглед, заключих кабинета и седнах в колата. Отпуснах се и докато пътувахме към къщи, погледът ми разсеяно прескачаше между хората по улиците, светлините, витрините... Изведнъж картината рязко се промени и се озовах в началото на историята, която преобърна живота ми. Когато започна необикновеният ми контакт с други светове и с Учителите*, както ги наричам сега. Когато се появи странното усещане,

* За Тях като посредници за извличане на информация от Акашевите записи, разказвам подробно в първата си книга „Колелото на съдбата – 1. Светлина от Акаша“, ИК „Кибеа“. – Бел. авт.

че едновременно съм аз и не съм аз. Когато се промениха моята същност и излъчване. Зная каква бях тогава и каква трансформация преживях в начина, по който се отнасях към семейството и близките си хора, към приятелите и света наоколо. Тогава, в колата, един след друг – като на филмова лента, започнаха да се връщат спомените ми от онова време. Усетих познатата топлина в тялото, стана ми леко и хубаво и си помислих: „Откъде-накъде трябва да мълча?! И докога? Ясно е, че като си отида, всичко, което се случи на мен и на екипа, с който работихме, може да бъде забравено, отречено или интерпретирано по невъобразими начини – нещо, което се случва и сега. Не, залогът е твърде висок, затова съм длъжна да разкажа какво точно се случи през онези две години в Царичина. Особено след като оцелелите участници в събитията получиха мистериозна амнезия, а някои необяснимо промениха мнението си на сто и осемдесет градуса“.

В началото бе играта

Аз нямам братя и сестри и когато бях малка, това много ми тежеше. Постоянно виках приятелчетата си вкъщи, защото се чувствах самотна и изгубена в пространството и времето. Непрекъснато измислях най-различни игри и събирах у нас своите връстници и съседчета, а дворот на къщата ни неспирно ехтеше от безгрижната ни глъчка. Още тогава си мечтаех, когато порасна и се омъжа, да имам повече деца, защото от малка вярвам, че те са радостта и богатството в един дом. Още в невръстните си години знаех, че ще направя всичко по силите си да ги обградя с цялата си любов и разбиране, да им дам емоцията, уловена от играта на слънчевия лъч и небесната дъга. Благодарна съм на баба и дядо, на родителите си, защото заредиха и мен с енергията на доброто, която по-късно дарих на моите две момчета. Когато бях малка, голямото ни семейство се събираше често и вкъщи цареше искрена радост, веселяхме се от все сърце, пеехме. Обичахме се.

Опитах се да дам такова прекрасно детство и на моите деца. Постоянно съчинявах приказки и песнички, а те ме слушаха с широко отворени очи. Когато поотраснаха, започнах да измислям по-различни игри. Един обикновен ден, когато Иван беше на две години, а Явор на осем, вкъщи дойде приятелче на бабкото. Спешно трябваше да ги заинтригувам с някаква игра, за да не вдигат шум, докато малкият спи. И до ден днешен не знам защо им предложих да извикат извънземни, които да им разказват разни истории. Разположихме се на терасата и аз подканих момчетата да започват. Обясних им, че съществата от други светове със сигурност са много добри, обичат децата и ще откликнат на молбата им. Убеждавах ги, че ще преживеем заедно незабравимо приключение. Колко права съм била!

Отначало нищо не се случи. Децата пробваха няколко пъти, но без резултат. Посърнаха, интересът им започна да се изпарява и аз реших да се намеся: „Не се предавайте, тук са, сега ще видите. Ще започнат да ни казват разни работи. Я дайте молива на мен!“ Щом го взех, начаса усетих страхотна сила в ръката. Моливът се завъртя около оста си и започна да изписва буква по буква, дума по дума. Вече не помня какво сме питали, но се заредиха изречение след изречение и не след дълго имахме цял текст. Стреснах се не на шега. Какво, за бога, се случваше?! Въобразявам ли си? Очевидно не, защото децата явно виждаха същата картина. Дотук беше с тихите ни игри. Момчетата започнаха да пляска с ръце и въодушевено да подскочат: „Те се появиха! Ето, ето! Наистина те пишат! Искаме още! Моля те, моля те, моля те! Сега е наш ред да питаме!“ Аз обаче наистина се стреснах и им отвърнах, че не смея, защото си е плашещо. „Стига, бе мамо, няма страшно! Хайде де, спокойно, ние ще задаваме въпроси!“ Страх – не страх, взех отново молива и – о, боже! – всичко се повтори. Това продължи около един час. По едно време спрях и си помислих: „И каква стана тя? Уж исках да играем колкото да запълня времето на децата... Истина ли е, или не? Случва ли се, или е игра на въображението?“ За всеки случай погледнах в огледалото, но оттам спокойно ме гледаше собственият ми образ и в него нямаше нищо необичайно.

Съпругът ми Илия беше още на работа. Обадих му се и му разказах за странната случка и за притесненията си. Той обаче се засмя: „Добре, мила, разбрах, само се успокой! Наистина звучи невероятно, но не се притеснявай толкова! Като се прибера, ще говорим пак и ще ми покажеш новите си способности.“ Любимият топъл глас ме успокои и притъпи страха от непознатото. През следващите няколко часа успях да не мисля за случилото се, макар че децата не спираха да го обсъждат. Илия се

прибра и решихме да опитаме пак „номера с молива“. И отново всичко се повтори. Силата, която усещаш в ръката си, беше крайно неестествена. Нещо или някой напътстваше съзнанието и водеше ръката ми, а тя, неподвластна на волята ми, бавно и красиво изписваше букви, думи, изречения, текстове.

Беше началото на юни месец 1990г.

Тяко и аз върнах в кабинета си след като ходехме с колеги и колежки да пием кафе в градинката пред народния театър, когато извлях телефона. Беше 10⁰⁰ или 10³⁰ сутринта. Вдигнах телефона и чух гласа на моята сестра Ели която ме попита токущо ли влязла в стаята си.

Аз отговорих - Да. Защо? Тя ми каза че ще ти терсипа няколко кети и след това ще с „вдига“ как и с кого седе в кафето и пием кафе. Аз се усмихнах и ѝ казах:

- Как така си ще вдига?

Тя ми каза че ще седе с колеги и колежки и ми отпаса по именно кой къде е седал около мен.

На мен ми стана интересно и малко ме хвана и аз. Веднага реших да проверя до колко е възможно да ме вдига и и малкох провокиращ въпрос:

- Досега. Опиши ми стаята и какво правя в момента.

И тя заговори - Колко бюра има, колко стола, колкото сторажи радио, телевизор и т.н. Аз се усмихнах очевидно и тя ми да събрани за да се усмива на глас. Но когато свърши с описанието на стаята за която никой не бе разкривал а вече заучено разбиха ми се секретна може да пропуснах да спомена че работя в МО и започна да ми казва в каква поза седе с водните крака на бюрото и чупара в едната ръка и телефонна слушалка в другата. Аз инстинктивно си свалих краката от бюрото и станал пред нея само да ѝ кажа:

- Скъпа, няма като те върна от работа да продължим беседата за твоите възможности.

От няколко дни моята сестра ми казва че нещо става с нея и молива ми химикалка в нейните ръце околва и лъга да се движат без тя да знае какво ще се изпише в следващия момент.

13 Интерес на истината първоначално не отбавях, кой знае какво
знаещие на това. Тей като тя беше втора година на магистрато
в които и се беше позиционирала от последното решение вжени и
заниманията с децата ми. Когато ми себещу, те ханимпа самите
забвими в реката и аз се усмихнах и и казах да неа ялаши да
изгакант и ще видиш какво ще стане като си мислех наци, да
бави се "та си е втерпила не нека се занимава с нещо и доз
това е скучно по цял ден и сама. Но след случая с описанията
на кабинета ми, колегите ги мен самия, ме хвана страх.
Знаех та можеше по всяко време да ми входи кафе сеш и чашо
нещо салитусови и перивулитоси даха влязани. Тогавта първи
пет похвървах ги с тези неща шета не бива.

Из спомените на Илия Логинов (Източник: личен архив на Е. Логинова)

Даваше отговор след отговор на всички въпроси, които зада-
ваше Ичо. Ние самите не знаехме дали ни се казва истината, но
след време събитията потвърдиха казаното.

Ето така, сякаш на игра, започна всичко. Мълвата се разне-
се сред познати и приятели. У дома започнаха да идват хора,
всеки със своите въпроси. Постепенно броят им набъбваше.
Заговори се за мен, но аз самата се чувствах объркана и при-
теснена от вниманието към моите нови умения, които от-
кровено ме плашеха. Илия се опитваше да ме успокои, търпе-
ливо повтаряше, че това е нещо необичайно и труднообяс-
нимо и че не бива да се боя от нищо, защото той е плътно до
мен. Съпругът ми, иначе доста скептичен човек, приемаше
случващото се без всякакви резерви, докато майка ми, силно
притеснена от промяната у мен, беше на друго мнение. Аз се
опитвах да успокоя и нея, и себе си с думите: „Да, не отри-
чам, че аз самата се боя от този необясним контакт, но със
сигурност не съм луда, не се притеснявай! Вкъщи всичко е
както преди. Ясно е, че нещо се случва с мен, но в едно съм си-
гурна – с главата ми всичко е наред!“